

Jeg er lige kommet hjem fra en vagt hos Børn, Unge & Sorg. Jeg havde en telefonsamtale med en ung pige, hvis mor ligger for døden. Hun havde været på sygehuset i dag og havde læst et brev op, som hun havde skrevet til sin mor. Hun var så ked af det, at hun de første ti minutter af vores samtale intet kunne sige, fordi hun græd. Jeg lod hende græde, for jeg ved, at der ikke er mange steder, man kan få lov til det. Folk forsøger at få én til at holde op med at græde, når dét, man har mest lyst til, netop er at græde. Jeg ved, at det er svært at håndtere andres tårer. Men ikke her. Ikke i aften. Her må pigen græde, til hun ikke kan mere.

Vi endte med at få en rigtig fin samtale om savn. Først sagde hun ikke et ord, men fordi jeg kunne hjælpe hende med at sætte ord på savnet gennem fortællinger om mit eget savn, åbnede hun sig efterhånden. Vi talte om det ubærlige savn, det er, når ens mor ligger der. Hun er i live, men man mangler hende alligevel. Hun er ens mor, men ikke helt alligevel. Det u håndgribelige faktum, at hun snart skal dø, maser sig på, man vil gerne gøre alting, men kan ingenting, så man sidder bare der og venter. Venter på døden og håber på livet.

Folk siger altid, at det er så flot, at jeg hjælper andre ved at arbejde frivilligt hos Børn, Unge & Sorg. Men de ser vist ikke, at jeg samtidig bliver hjulpet selv. For jeg *savner* ikke kun min mor. Jeg *mangler* hende også. En del af os frivillige har ingen forældre. Men vi har Børn, Unge & Sorg, hvor vi altid kan få råd, en skulder at fælde en tåre ved eller ros, når vi opnår store ting i livet. Jeg er den ældste generation i min familie. Men selvom jeg vel er voksen, har jeg stadig brug for råd og samtaler, når jeg famler mig vej i dette nye voksenliv. Og Børn, Unge & Sorg er min voksen.

Efter min telefonsamtale i dag sagde min kollega, at hun synes, jeg er god til at møde brugerne dér, hvor de er. Jeg fik et skulderklap, fordi jeg fik en pige, som først ikke kunne sige et ord, til at dele et kæmpe savn og en stor sorg med mig – og derigennem få hende til at mærke lidt af den virkelighed, som hun sikkert bruger hver dag på at forsøge at undgå at mærke. For jeg ved, at man alligevel ikke kan undgå at mærke den uvirkelige virkelighed. Så jeg er glad for, at pigen ringede i dag. Jeg er glad for, at jeg hjalp hende, dér hvor hun er.

Da jeg cyklede hjem i dag, tænkte jeg lidt over, hvad det betyder. 'At møde nogen, dér hvor de er'. Hvad er det, jeg kan? Jeg tænkte, at det, jeg kunne i dag, var at møde pigen i hendes savn. Hun har været på sygehuset hos sin mor, som skal dø. Hun har læst et brev op, for den mor, der er så syg, at moren ikke kan svare. Jeg har selv været pigen. Jeg har selv siddet på sygehuset med et helt livs følelser kogt ned på et åndssvagt stykke papir. Forfærdelig bevidst om, at min mor skal dø, med angsten for hvad der skal blive af mig, når det sker, og med håbet om, at det alligevel ikke sker, selvom alle tegn skriger mig højt ind i hovedet, at det vil ske. Snart. Jeg taler ikke med pigen om, at 'det nok skal gå'. Jeg siger ikke, 'du kommer over det'. Jeg nævner ikke, at hun skal 'være glad for, at hendes mor er i live nu'. For det hører hun med garanti alle andre steder. Men det er ikke dér, hun er. Hun er lige midt i det mest ensomme tomrum. Der er sgu ikke noget, der nok skal gå. Angst, sorg, desperation, afmagt. Jeg hjælper hende med at sætte ord på alt det, hun føler nu, for jeg har selv følt det. Jeg går med hende ind i hendes sorg. Jeg følger hende ind i hendes ensomme tomrum, så hun for et kort øjeblik ikke er helt alene. Det er dét, jeg kan. Tænk, at jeg kan gøre det for hende. Jeg bliver helt stolt.

Maria